

III.ÚS 671/02 ze dne 16.01.2003

N 10/29 SbNU 69

Přezkoumání rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky o odepření informace

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Nález

Ústavního soudu (III. senátu) ze dne 16. ledna 2003 sp. zn. III. ÚS 671/02 ve věci ústavní stížnosti Ing. J. K. proti usnesení Městského soudu v Praze z 31. 7. 2002 sp. zn. 33 Ca 13/2002, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí o odepření informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Výrok

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. července 2002 č. j. 33 Ca 13/2002-18 se zrušuje.

Odůvodnění

I. Návrhem podaným k doručení Ústavnímu soudu dne 22. 10. 2002 se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2002 č. j. 33 Ca 13/2002-18, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále také jen "VZP") o odepření informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Uvedeným rozhodnutím se cítí být dotčen v základním právu na soudní ochranu, plynoucím z čl. 36 odst. 1, a právu na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Ca 13/2002, jež si Ústavní soud vyžádal, dále z ústavní stížnosti a jejich příloh bylo k předmětné věci zjištěno následující:

Podáním ze dne 5. 11. 2001 požádal stěžovatel Okresní pobočku VZP ve Svitavách o poskytnutí informací, a to: 1. seznamu smluvních partnerů a jejich zaměstnanců, 2. všech příjemců prostředků ze základního fondu zdravotního pojištění a sdělení částek z tohoto fondu od roku 1995 do roku 2001. Okresní pobočka VZP ve Svitavách přípisem ze dne 19. 11. 2001 č. j. Ř/670/2001 informace vyžadované pod bodem 2. sdělit odmítla, k informacím požadovaným pod bodem 1. pak uvedla, že seznam smluvních zdravotnických zařízení je dostupný k nahlédnutí ve všech úřadovnách okresu Svitavy.

Proti předmětnému přípisu, jež stěžovatel považoval za rozhodnutí o odepření informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podal dne 5. 12. 2001 odvolání. V reakci na toto podání obsažené v přípisu ředitele Okresní pobočky VZP ve Svitavách ze dne 17. 12. 2001 č. j. Ř/712/2001 se předmětné odvolání považuje za bezpředmětné.

Žalobou u Městského soudu v Praze se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Okresní pobočky VZP ve Svitavách ze dne 17. 12. 2001 č. j. Ř/712/2001. Uvedl, že o podaném odvolání měla rozhodnout Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (vedlejší účastník v řízení před Ústavním soudem) jako povinný subjekt vyššího stupně nadřízený povinnému subjektu, který měl rozhodnutí vydat, přičemž odkázal na § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož pokud do 15 dnů nebylo o odvolání rozhodnuto, má se za to, že bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí odvolání. Žalobní nárok pak opřel o ustanovení § 16 odst. 6 uvedeného zákona, kdy zveřejněné seznamy smluvních partnerů VZP neobsahují i počty zaměstnanců a ve vztahu k informacím požadovaným pod bodem 2. uvedl, že povinnosti mlčenlivosti nepodléhají, jelikož tato se vztahuje podle § 24a zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění pozdějších předpisů, pouze na záležitosti výběru pojistného.

Obecný soud své rozhodnutí o zastavení řízení [§ 103 a § 104 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen "o. s. ř.")] odůvodnil poukazem na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Poté, co považoval za nepochybné, že VZP není státním orgánem ani orgánem místní samosprávy, interpretoval obsah pojmu "veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky", která představuje další z povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tak, že touto institucí není i VZP. Dle názoru soudu v situaci, kdy pojem "veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky" byl do zákona o svobodném přístupu k informacím včleněn jeho novelou, provedenou zákonem č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých dalších zákonů, (část čtvrtá čl. V zákona č. 39/2001 Sb.), kdy tento pojem není blíže vymezen a ani definován v právní teorii, nutno jeho interpretaci odvodit z důvodové zprávy k návrhu novely zákona o České televizi, která tento pojem používá výhradně v souvislosti s Českou televizí, když zmiňuje potřebu veřejné služby v oblasti televizního vysílání. Soud doslova v této souvislosti uzavírá: "S přihlédnutím k obsahu důvodové zprávy i k tomu, že okruh povinných subjektů ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o informacích byl o řešveřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky' rozšířen novelou zákona o České televizi, lze dovodit, že subjektem povinným poskytovat informace dle § 2 odst. 1 zák. o informacích je Česká televize jako veřejná instituce, která hospodaří s televizními poplatky vybíranými podle zvláštního předpisu (viz § 10 písm. a) zák. č. 483/1991 Sb.), jejichž poplatníci jsou vymezeni zák. č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích."

Městský soud v Praze shledal povinnost VZP poskytovat informace toliko podle § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to s poukazem na ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 280/1992 Sb., o resortních, oborových, podnikových a dalších zdravotních pojišťovnách, podle něhož zdravotní pojišťovny, čili rovněž VZP (zákon č. 551/1991 Sb.), jako právnické osoby a jako nositelé všeobecného zdravotního pojištění, rozhodují na podkladě zákonem jim svěřené pravomoci o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (§ 244 o. s. ř.), přičemž podle § 53 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jde o věci týkající se přirážek k pojistnému, pokut a pravděpodobné výše pojistného, ve sporných případech ve věcech placení pojistného, penále, vracení přeplatku na pojistném a snížení záloh na pojistné. Jelikož dle názoru soudu pouze v rozsahu této rozhodovací činnosti má VZP povinnost poskytovat informace, čili má postavení povinného subjektu podle § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, a contrario dovodil závěr, že informace, které byly požadovány stěžovatelem, do uvedeného rámce nespádají, a tudíž předmětným zákonem není v dané věci založena povinnost VZP poskytovat informace, pročež nelze ani aplikovat ta jeho ustanovení, jež zakládají fikci vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které je posléze přezkoumatelné soudem (§ 15 odst. 4, § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.). Za těch okolností, kdy dle přesvědčení obecného soudu nebylo vydáno žádné rozhodnutí o poskytnutí informace a kdy nelze ani uplatnit fikci vydaného rozhodnutí, pak neexistence rozhodnutí, které by mělo být přezkoumáno soudem podle § 247 a násl. o. s. ř. představuje takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, pročež bylo řízení ve smyslu § 104 odst. 1 (§ 246c o. s. ř.) zastaveno.

V ústavní stížnosti je obecným soudům vytýkána nesprávná interpretace pojmu "veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky" (§ 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů), kdy dle názoru stěžovatele není rozhodující, že novelizace ustanovení § 2 odst. 1 uvedeného zákona byla provedena v souvislosti s novelou zákona o České televizi. Závěru soudu by bylo možno dle něj přisvědčit toliko tehdy, byla-li by Česká televize v textu zákona výslovně uvedena jako povinný subjekt.

Stěžovatel dále zastává názor, dle něhož VZP je "veřejnou institucí hospodařící s veřejnými prostředky", a to vycházejí z následujících premis: Z ustanovení zákona č. 551/1991 Sb., kterým byla VZP zřízena, dovozuje, že jde v jejím případě o veřejnou instituci, jelikož byla zřízena zákonem a na její činnosti se podílí veřejnost svými zástupci (ustanovení § 20 a § 21 uvedeného zákona o složení správní a dozorčí rady). Prostředky, s nimiž pojišťovna hospodaří, nutno dle jeho přesvědčení považovat za veřejné prostředky, a to například s poukazem na to, že za určité kategorie osob je pojistné hrazeno ze státního rozpočtu, tedy nepochybně z veřejných prostředků, a dále rovněž povinnost platit pojistné a jeho použití jsou upraveny zákonem (obdobně jako u televizních poplatků, které za veřejné prostředky považuje i obecný soud). Stěžovatel v této souvislosti polemizuje se stanoviskem Městského soudu v Praze, dle něhož pojem "veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky" není definován v zákoně, přičemž odkazuje na ustanovení § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), jež vymezuje veřejné prostředky jako "veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a)", přičemž v § 2 písm. a) se výslovně odkazuje na zákon č. 551/1991 Sb., o VZP.

Na základě uvedených skutečností dospívá pak k závěru, dle něhož vztahuje-li se povinnost poskytovat informace i na VZP jako "veřejnou instituci hospodařící s veřejnými prostředky" (ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o

svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů), pak byl obecný soud povinen zabývat se žalobou, kterou se stěžovatel domáhal porušení svého práva na informace. Pokud to obecný soud odmítl a řízení zastavil, spatřuje stěžovatel v tomto postupu odepření ústavně zaručeného práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1, jakož i základního práva na informace podle čl. 17 Listiny.

Na základě výzvy Ústavního soudu podle § 42 odst. 4 a § 76 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, podal dne 28. 11. 2002 předseda senátu 33 Ca Městského soudu v Praze k předmětné ústavní stížnosti vyjádření, v němž plně odkazuje na právní názor, který je obsažen v odůvodnění ústavní stížnosti napadeného rozhodnutí.

II. Hodnocení ústavnosti zásahu orgánu veřejné moci do základních práv a svobod se skládá z několika komponentů [sp. zn. III. ÚS 102/94, sp. zn. III. ÚS 114/94, sp. zn. III. ÚS 84/94, sp. zn. III. ÚS 142/98, sp. zn. III. ÚS 224/98 - viz Sbirka nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen "Sbirka rozhodnutí"), svazek 2, nálezy č. 61; svazek 3, nálezy č. 9 a 34; svazek 11, nálezy č. 65; svazek 15, nálezy č. 98, a další]. Prvním je posouzení ústavnosti aplikovaného ustanovení právního předpisu (což vyplývá z § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Dalšími komponenty jsou hodnocení dodržení ústavních procesních práv a konečně posouzení ústavně konformní interpretace a aplikace hmotného práva.

V předmětné věci Ústavní soud neshledal důvod k posuzování ústavnosti aplikovaného hmotného a procesního práva.

Při posouzení věci Ústavní soud vycházel ze skutkových zjištění, jež jsou mezi účastníky řízení nesporná. Dle nich, jak bylo již konstatováno, podáním ze dne 5. 11. 2001 požádal stěžovatel Okresní pobočku VZP ve Svitavách o poskytnutí informací, a to 1. seznamu smluvních partnerů a jejich zaměstnanců a 2. všech příjemců prostředků ze základního fondu zdravotního pojištění a sdělení částek z tohoto fondu od roku 1995 do roku 2001. Okresní pobočka VZP ve Svitavách přípisem ze dne 19. 11. 2001 č. j. Ř/670/2001 informace vyžadované pod bodem 2. sdělit odmítla, k informacím požadovaným pod bodem 1. pak uvedla, že seznam smluvních zdravotnických zařízení je dostupný k nahlédnutí ve všech úřadovnách okresu Svitavy. Proti předmětnému přípisu, jež stěžovatel považoval za rozhodnutí o odepření informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podal dne 5. 12. 2001 odvolání. V reakci na toto podání obsažené v přípisu ředitele Okresní pobočky VZP ve Svitavách ze dne 17. 12. 2001 č. j. Ř/712/2001 se předmětné odvolání považuje za bezpředmětné.

Na posuzovanou věc v rovině práva jednoduchého dopadají ustanovení § 2, § 7, § 9 až 12 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 551/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 4 až 10 zákona č. 48/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Zákon o svobodném přístupu k informacím v ustanovení § 2 odst. 1 a 2 rozlišuje dvě skupiny povinných subjektů.

První je tvořena státními orgány, orgány územní samosprávy a veřejnými institucemi hospodařícími s veřejnými prostředky, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, druhá pak těmi subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právně chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti. V předmětném řízení nebylo sporné, že na VZP dopadá informační povinnost ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to s poukazem na ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 280/1992 Sb., podle něhož zdravotní pojišťovny, čili rovněž VZP (zákon č. 551/1991 Sb.) jako právnické osoby a jako nositelé všeobecného zdravotního pojištění rozhodují na podkladě zákonem jim svěřené pravomoci o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní], přičemž jde o věci vymezené v § 53 zákona č. 48/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Mezi účastníky nebylo dále sporné, že stěžovatelem požadované informace do uvedeného rámce nespádají. Potud sdílí Ústavní soud právní názor účastníka řízení, tj. jeho stanovisko k otázce rozsahu informační povinnosti VZP tak, jak jím byla interpretována s ohledem na ustanovení § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mezi povinné subjekty patří rovněž veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Interpretace předmětného zákonného ustanovení účastníkem řízení nepřipouští možnost podřazení VZP pod rozsah pojmu veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Vychází přitom z argumentace, dle níž byl tento pojem do zákona o svobodném přístupu k informacím začleněn

jeho novelou provedenou zákonem č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon o České televizi, (část čtvrtá čl. V zákona č. 39/2001 Sb.), přičemž absentuje jeho vymezení v právní teorii, pročez nutno jeho interpretaci odvodit z důvodové zprávy k návrhu novely zákona o České televizi, která tento pojem používá výhradně v souvislosti s Českou televizí, když zmiňuje potřebu veřejné služby v oblasti televizního vysílání.

Podle čl. V zákona č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých dalších zákonů, platí: "V zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 101/2000 Sb. a zákona č. 159/2000 Sb., se v § 2 odst. 1 za slova "územní samosprávy" vkládají slova "a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky". Dle důvodové zprávy k uvedenému zákonnému ustanovení "Věcná úprava obsažená v § 9 zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, je transponována do zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, a do zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu. S cílem zabránit duplicitní úpravě a vzhledem k tomu, že některá ustanovení by si odporovala, se navrhuje zrušení této úpravy v zákoně č. 468/1991 Sb.". Jinými slovy předkladatel zákonné osnovy argumentuje důvodností obecné úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím ve srovnání s úpravou přístupu k informacím ve speciálních zákonech, konkrétně pak zákonech o České televizi a Českém rozhlasu.

Důvodová zpráva je obligatorní součástí návrhu zákona (viz čl. 9 odst. 1 Legislativních pravidel vlády České republiky, přijatých usnesením vlády ze dne 19. 3. 1998 pod č. 188), nicméně není součástí zákona a není tudíž právně závazná. K jejímu významu pro interpretaci Ústavní soud konstatoval ve stanovisku sp. zn. Pl. ÚS - st. 1/96 (Sbírka rozhodnutí, svazek 9, str. 475) následující: "Smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomujíc si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody)."

Jakkoli předkladatel osnovy zákona deklaroval účel novely zákona o svobodném přístupu k informacím potřebou přijetí obecnější úpravy než úpravy speciální v zákonech o České televizi a Českém rozhlasu, nicméně ze skutečnosti, že tak neučinil v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění zákonů č. 101/2000 Sb., č. 159/2000 Sb. a č. 39/2001 Sb., výslovným označením České televize a Českého rozhlasu v postavení povinných subjektů [jak tomu bylo kupř. v § 183b odst. 3 písm. a) obchodního zákoníku, kde kromě jiných jsou mezi oprávněnými subjekty zařazeny rovněž Fond národního majetku České republiky, Pozemkový fond České republiky, Česká národní banka], nýbrž zakotvením obecného pojmu "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky", nelze než rozsah tohoto pojmu vymežit interpretací definičních znaků takto stanovené množiny subjektů. Na okraj nezbytného interpretačního přístupu k danému zákonnému ustanovení lze připomenout tezi jednoho z nejvýznamnějších demokratických evropských právníků 20. století Gustava Radbrucha: "Vůle zákonodárce není metodou výkladu, nýbrž cílem výkladu a výsledkem výkladu, výrazem pro apriorní nezbytnost systémově-nerozporného výkladu celého právního řádu. Je proto možné konstatovat jako vůli zákonodárce to, co nikdy jako vědomá vůle autora zákona nebylo přítomno. Interpret může rozumět zákonu lépe, než mu rozuměl jeho tvůrce, zákon může být moudřejší než jeho autor - on právě musí být moudřejší než jeho autor." (G. Radbruch, Rechtsphilosophie. Studienausgabe. Hrsg. R. Dreier, S. Paulson, Heidelberg 1999, s. 107.)

Ze srovnání znění ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 39/2001 Sb., a důvodové zprávy k zákonu č. 39/2001 Sb. lze tudíž dovodit toliko ten závěr, že bylo účelem zákonodárce mezi subjekty povinné poskytovat informace a označené termínem "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky" podřadit rovněž Českou televizi a Český rozhlas; jelikož ale předmětné ustanovení nebylo doplněno výslovně o subjekty "Českou televizi a Český rozhlas", nýbrž o obecně vymezenou množinu "veřejných institucí hospodařících s veřejnými prostředky", z této skutečnosti pak plyne závěr, dle něhož do této množiny subjektů kromě České televize a Českého rozhlasu patří všechny subjekty naplňující definiční znaky pojmu "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky".

Nastíněná interpretace § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 39/2001 Sb., plyne pak zejména z jazykové, systematické a teleologické výkladové metody.

Z pohledu práva jednoduchého, dopadajícího na předmětnou věc, dospěl proto Ústavní soud k závěru, že ústavní stížností napadeným rozhodnutím porušil Městský soud v Praze ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 39/2001 Sb., což vedlo ve svých důsledcích i k porušení § 15 odst. 4, § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., § 247 a násl. o. s. ř. a § 104 odst. 1 (§ 246c o. s. ř.). V této souvislosti Ústavní soud, veden snahou nenahrazovat svojí judikaturou pravomoc obecných soudů, vymezení definičních znaků obecného pojmu jednoduchého práva "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky" ponechává na úvaze obecného soudu v řízení následujícím po kasačním nálezu.

Z pohledu ústavněprávního nutno stanovit podmínky, za splnění kterých nesprávná aplikace jednoduchého práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv a svobod.

V řízení o ústavních stížnostech představují první skupinu případů, v nichž Ústavní soud ingeruje do rozhodovací činnosti obecných soudů, ty případy, ve kterých posuzuje skutečnost, zdali ve věci aplikovaná norma jednoduchého práva, sledující určitý ústavně chráněný účel, z pohledu principu proporcionality nabyla opodstatněně přednost před jinou normou jednoduchého práva, sledující dosažení jiného ústavně chráněného účelu (např. sp. zn. III. ÚS 256/01, Sběrka rozhodnutí, svazek 25, nález č. 37, a další).

Další skupinou jsou případy, v nichž nedochází ke konkurenci možné aplikace více norem jednoduchého práva, nýbrž jde o řešení otázky akceptace některé z několika interpretačních alternativ jedné určité normy jednoduchého práva (např. sp. zn. II. ÚS 22/94, sp. zn. III. ÚS 114/94, Sběrka rozhodnutí, svazek 4, nález č. 55; svazek 3, nález č. 9, a další).

Konečně třetí skupinou případů jsou v řízení o ústavních stížnostech případy svévolné aplikace normy jednoduchého práva ze strany obecného soudu, již schází smysluplné odůvodnění, resp. propojení s jakýmkoli ústavně chráněným účelem. Ilustrací jsou rozhodnutí Ústavního soudu, v nichž konstatoval, že právní závěr obecného soudu je "v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, resp. z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývá" (např. sp. zn. III. ÚS 84/94, sp. zn. III. ÚS 166/95, sp. zn. I. ÚS 401/98, sp. zn. II. ÚS 252/99, sp. zn. I. ÚS 129/2000, sp. zn. I. ÚS 549/2000, sp. zn. III. ÚS 74/02, Sběrka rozhodnutí, svazek 3, nález č. 34; svazek 4, nález č. 79; svazek 13, nález č. 3; svazek 17, nález č. 15; svazek 19, nález č. 134; svazek 22, nález č. 63; svazek 28, nález č. 126, a další).

V řízení o ústavních stížnostech lze tedy vyčlenit případy konkurence norem jednoduchého práva, konkurence interpretačních alternativ a konečně případy svévolné aplikace jednoduchého práva.

V posuzované věci dospěl Ústavní soud k závěru, dle něhož se interpretace § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 39/2001 Sb., obsažená v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2002 č. j. 33 Ca 13/2002-18 ocitá extrémním nesouladu s obsahem obvyklých výkladových metod, pročež předmětné rozhodnutí nelze než kvalifikovat ve smyslu svévolné aplikace jednoduchého práva, a tím porušení základního práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny a porušení základního práva na informace podle čl. 17 Listiny.

Pro uvedené okolnosti, tj. s ohledem na porušení čl. 17 a čl. 36 odst. 1 Listiny, Ústavní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2002 č. j. 33 Ca 13/2002-18 zrušil [§ 82 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.].